

בחוק

הפאב החייה את הטיילת השוממה של תל-אביב. בימות הקיץ הפך האזור למרכז של בילוי חברתי, משך בני-נוער מכל האזור. המר"פסת הרחבה של הפאב הפכה תוך זמן קצר לזירת קרבות לכונופיות פושעים.

לחשוש שיהרגו לי את גיא - הכלב שלי - על מזבח הפאב. מה, אני השתגעתי? להיהרג בשביל עסק? אני מוכן להיהרג בשביל המדינה, אבל בשביל פאב אני לא מוכן.

זה פגע חברתי. זו בעיה סוציאלית ולא הבעיה שלי. כולם שואלים אותי: מה אפשר לעשות? אני לא יודע את התשובה. מה, אני סוציולוג? שהעירייה והמשטרה יפתרו את הבעיה. אני מרים ידיים. זוהי בעיה שאני באופן אישי איני יכול להתגבר עליה.

פנו אלי מהמשטרה. המזכיר של ראש-העיר רבינוביץ' צלצל אלי. שאלו אותי למה אני סוגר.

אני מוכרח לספר מה שקרה לי יום אחד כשהבאתי חבר שיכור, אחרי סגרת, למועדון אחר. לא רציתי להיכנס והיכיתי לו בחוק במכונית. שיראה אם הוא רוצה להישאר שם, ואם לא, אקח אותו הביתה. כיביתי את האורות וישבתי באוטו. פתאום ראיתי מהדלת יוצאים חמישה בחורים,

עומדים 16 ילדים ואינם נותנים לאף אחד לעבור ואי-אפשר לדבר איתם. פעם התר קיפו את פרדי ומישהו שהיה במקום היה צריך לירות כדור מאקדח כדי להגן עליה. פעם אחרת ניפץ בחור מסומם אחד בקבוק וניהל קרב במקום. הגיעו לכאן כנופיות של בתיימים וחולונים, שכאילו יצאו מתוך הוסטל-סייד-סטורי.

אינני יודע את מי צריך להאשים במצב הזה. אישית, אינני יכול להאשים את המשטרה. ביקשתי אומנם מהמשטרה ש יציבו שוטר במשכורת במקום. שרק יעמוד. שלא יעשה שום דבר. אמרו לי: אם ניתן לך - כולם ידרשו. הם צודקים. המשטרה לא יכולה להפלות בין מועדון למועדון. אם נותנים לי שוטר, צריך לתת גם לבארי-שליזונג ברחוב הירקון.

אמר לי סמל משטרה אחד: "כשאני מוציא מהפאב איזה ילד מסומם ומופרע, אני מסכן בכך את חיי. אני יכול עוד לקבל כדור בבטן. חרץ מזה, מה אני אעשה לו? אז הוא יישב 24 שעות. אחר-כך יביאו

מועד לתירים

הרוזנת האמריקאית ממוצא איטלקי, כריסטינה פאר-לוצ'י, יושבת על גדר המרפסת של הפאב בחברת שני גברים ישראליים. לכריסטינה, כמו לאורחים מפורסמים אחרים שהגיעו לארץ, היה הפאב הכתובת היחידה אותה הכירו בבואם לתל-אביב. ביקרו במקום כמעט כל ערב.

רצח לילדה. הוא הוציא נייר ושאל: "אתה רוצה להגיש תלונה?" "לא, אמרתי לו, אני רק מודיע לך כאזרח שהייתי עז-ראיה למעשה אלימות". "בלי תלונה אנחנו לא מטפלים בשום דבר", אמר השוטר.

אז מסרתי את שמי, את כתובתי ואת מספר תעודת-הזהות שלי. השוטר הסכים לרשום מה ראיתי. בסוף הוא שאל: "מי היו המכים?"

"מאיפוא אני יודע?" אמרתי לו.

"אז נגד מי אתה מתלונן?"

"מה זה חשוב נגד מי... שם חורגים בינתיים ילדה..." אמרתי לשוטר.

"אני מצטער", הוא אמר, "אני לא יכול לקבל את התלונה שלך".

זהו פגע חברתי. אני לא יודע מה הפתרון כדי להתגבר עליו. אולי הסתרון הוא שכל האזרחים ההגונים יעברו לסרביר העיר, יסתכלו בלילה בטלוויזיה, יתעסקו עם הנשים של השכנים ותל-אביב תהיה כמו פייטון-סלייס.

חבל. אנחנו אמנם אזרחים לא ממוצעים, אבל יש הרבה כמונו. אני חושב שנס לנו מגיעות הזכויות כמו שהן מגיעות לפנתרים השחורים. זה לא בגלל שבנינו את הארץ ונלחמנו כאן. אני לא רוצה מספר לבן לאוטו שלי. אבל אני רוצה שיתנו לי ולחברים שלי לחיות בשקט ויעזבו אותנו במנוחה.

עד כאן דברי דוב סגל. בעל הפאב סגור את שערינו. עוד מעט יבואו בנאים ויחרסו את המקום. דחפורים יישרו את הקרקע. יוסלה בוכמן, מיליונר יהודי מפרנקפורט יקים כאן בית-מלון ענק, יותר גדול מן הילטון. שלא רצו למכור לו.

יהיה כאן מקום לעוד שלושת אלפים תיירים ולא ישר מקום לכמה מאות תל-אביבים, שגולדו או גדלו בתל-אביב, אהבו אותה ורצו אפילו לחיות בה.

ברי מנוסיים

יושבים הגברים ליד שולחן הפאב באחת המסיבות הרבות שנערכו במקום. בתמונה ניתן לראות את שני המפלסים של המקום. המיפלט העליון שימש בדרך-כלל כזירת התמודדות לשחקני שחמח.

פאב

אותו בפני שופט והוא ישחרר אותו. הוא יתובב שנה בחופש עד המישט. באותו הזמן הוא יעשה לי תמיד חשבון על שעצרתיו אותו. הוא יסתמם עוד פעם ואיר אספר לדעת מה יקרה. אחר-כך, כשיגיע לבסוף לשופט, הוא יקבל שבועיים מאסר על תנאי. אני אומר לך: לא כדאי להגיש תלונה נגדם ולא כדאי לעצור אותם.

"אני מרים

ידיים!"

מי משיך דוב סגל ומספר: אין גם טעם לשים שמירה במקום. הנה, כשהיה לי דיסקוטק, שמתי שמירה בפתח. אז מה הם עשו? - הלכו ושרפו לי את הבית. זאת הצרה עם עסק אישי, שתמיד יודעים מי הוא בעל-הבית ואיפוא הוא גר. תמיד יש כתובת עם מי לסלק את החשבון. אז אני לא טוכן להסתכן עוד שישימו לי סצצה בית. אני לא רוצה